

KEVIN SANDS

ALCHYMISTOVA

SIFARA

ZNAMENIE MORU

DHAL SPRISAHANIE

NAIDI LIEK

ZOSTAŇ NAŽIVE

FRAGMENT

Alchymistova šifra

Znamenie moru

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Kevin Sands

Alchymistova šifra 2 - Znamenie moru – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

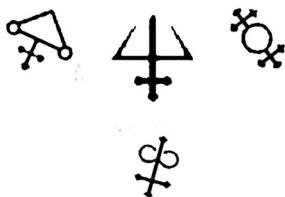

NAJDI LIEK

⊕DHAL' SPRISAHANIE

Z⊕STAŇ NAŽIVE

KEVIN SANDS

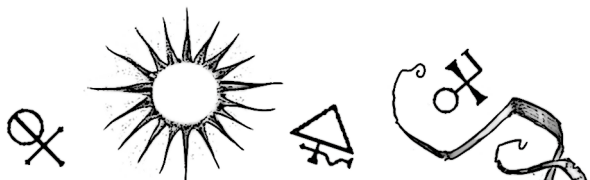
ALCHYMISTOVA
SIFRA
ZNAMENIE MORU

FRAGMENT

Text copyright © 2016 by Kevin Sands
Cover and interior art © Olga Zakis, 2018
All rights reserved.
Translation © Zora Sadloňová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1868-4
ISBN e-knihy 978-80-566-1948-3 (1. zverejnenie, 2020) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-1949-0 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-1947-6 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

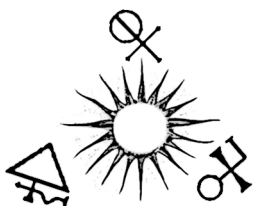

PONDĚLĚK 31. AUGUSTA 1665

VČERAJŠÍ PŮČET ŮBETÍ MŮRU: I 143

SPŮLU MŮRTVÝCH: 30 551

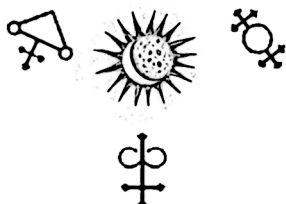
P⊕VIEΠ IBA T⊕T⊕:
JEŽK⊕VA SRSTĚ SKUT⊕ČNE H⊕RÍ.

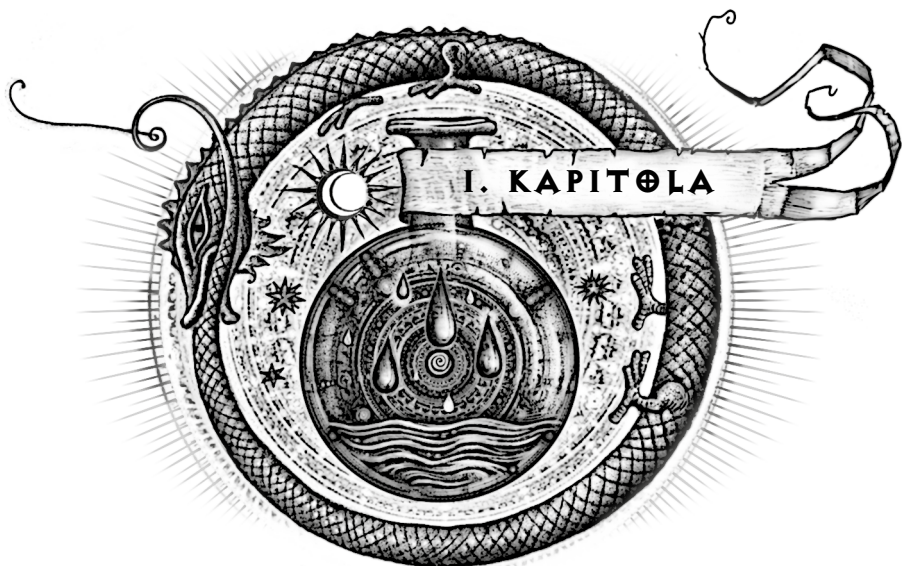
Objav takejto zaujímavej skutočnosti nebol cieľom môjho posledného pokusu, no predsa len, ako majster Benedikt zvykol vravieť, človek nikdy nevie, čo ho privedie k prelomu.

Hoci to, ako Tom vyvalil oči na plamene šíriace sa po hlave vypchatého ježka na okennom parapete, ma dovedlo k úvahe, že nešlo ani tak o „prelom“ ako skôr o „problém“.

Na svoju obranu musím uviesť, že som Harryho nechcel podpáliť. Tento argument však, samozrejme, u Toma vôbec nezaváži. „Ty nikdy nechceš nič zapáliť,“ povedal by, založil by si tie svoje obrovské ruky na prsia a prebodol ma pohľadom. „A napriek tomu sa to deje v jednom kuse.“

Začalo sa to, ako vždy, nápadom.
A tým, že som nepočúval hlas, ktorý mi našepkával:
Toto je zlý nápad.

Toto je zlý nápad," povedal Tom.
Díval sa na zariadenie na konci ponku úkosom, akoby mu mohlo vypichnúť oči, keby sa naň pozrel priamo.
„Ešte nevieš, čo to robí," namietol som.

Tom si zahryzol do pery. „Som si celkom istý, že to ani nechcem vedieť.“

Vynález vyzeral dosť... no, čudne. Bol vysoký dvanásť centimetrov, s vypuklým vrcholom na úzkom zvislom valci zabalenom do zloženého papiera. Horná časť zariadenia balansovala na troch drevených nôžkach. Z dolnej viedol knôt delostreleckej rozbušky.

„Vyzerá to ako huba," usúdil Tom. „S chvostom.“ Cúvol od ponku. „S horľavým chvostom.“

Trochu ma to zamrzelo. Aj keď vynález vyzeral zvláštne, bola to tá najdôležitejšia vec, akú som kedy vyrobil. Všetko ostatné vybavenie lekárskej dielne – keramické džbány, tvarované sklenené nádoby, lyžice, poháre, hrnce a kotlíky – ležalo na bočných

laviciach, studené a čisté. Vo vzduchu visela len jemná vôňa prísad a bylínok. Aj mohutná pec v tvare sploštenej cibule v kúte bola studená. Pretože toto bol výtvor, ktorý zachráni môj obchod.

Hrdo som ho zdvihol. „Blackthornov vydymovač domov! Zaručene vám... ehm... vydymí dom. Na tom slogane budem musieť ešte popracovať...“

„Mal by si skôr popracovať na svojom mozgu,“ zahučal Tom.

Teraz zašiel pridaľeko. „Moje vynálezy robia presne to, čo robíť majú.“

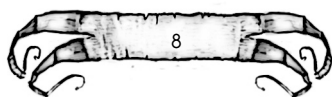
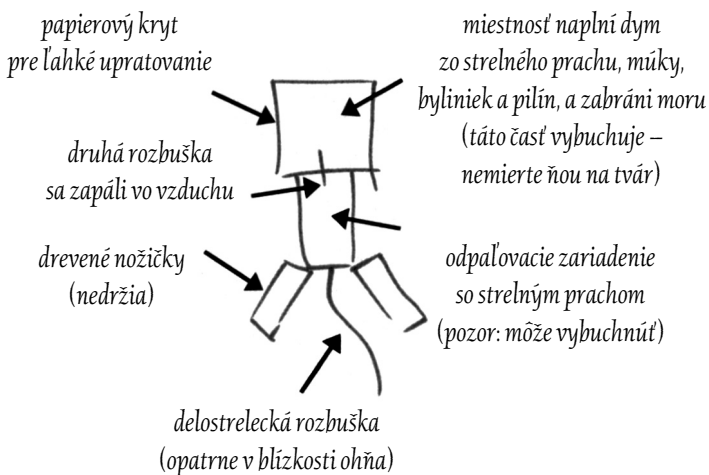
„Jasné, viem,“ prikývol Tom. „A to je problém.“

„Ale... pozri.“ Položil som vydymovač domov späť na ponk – veľmi opatrne – a ukázal som mu svoj nákres na rozvinutom pergamene.

„Je to ako ohňostroj,“ povedal som, čo pri spätnom pohľade zrejme nebol najlepším začiatkom.

Blackthornov vydymovač domov

Vynálezca: Christopher Rowe, lekárnický učeň

„Zapáliš dolnú rozbušku. Strelný prach v spodnej časti vymrští vršok do vzduchu a zapáli hornú rozbušku. Potom vybuchne aj vrch.“ Mávol som nad vynálezom rukou, akoby som vychvaľoval svoj hodváb na kráľovskom trhu. „Miestnosť sa zaplní dymom podľa vášho výberu, aby udržal vašu rodinu v bezpečí! Stroj je navrhnutý tak, aby pomohol zahnať mor!“

„H-hmm,“ zahundral Tom. Myslím, že moja teatrálnosť naňho urobila ešte menší dojem. „Prečo je to plné múky?“

„To je na tom to najlepšie. Sleduj.“

Prešiel som na tú stranu ponku, kde som mal uložené dve vrecia s múkou, ktoré mi zostávali. Nabral som si jej za plnú hrst a zdvihol som úzku sviečku horiacu na ponku. Keď som nad ňou fúkol do múky, vznietila sa v jasnom záblesku plameňa.

„Vidíš?“ povedal som. „Vybuchuje. Minulé leto to vyhodilo do vzduchu Campdenský mlyn. V ovzduší bolo priveľa múky.“

Tom si pritisol prsty k čelu. „Ty si založil svoj vynález na výbuchu mlyna?“

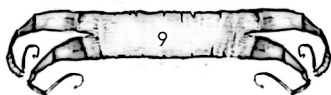
„No... je to menej nebezpečné ako strelný prach, nie?“ Tom to zrejme nepokladal za také úžasné. „V každom prípade, keď tá múka vybuchne, podpáli piliny a bylinky a zadymí miestnosť. A dym je najlepší známy prostriedok proti moru. Tieto vydymovače môžeme dokonca vyrábať na objednávku, dávať do nich akékoľvek drevo, ktoré bude zákazník chcieť.“

„Prečo si nemôže jednoducho zapáliť oheň?“ spýtal sa Tom.

„Nemôžeš si predsa len tak zapalovať ohne v dome,“ odvetil som.

„Áno, toto vyzerá omnoho bezpečnejšie,“ uštipačne prehodil.

„Je to bezpečnejšie,“ trval som na svojom. „Len s tým musíš narábať ďalej od závesov. A olejových lampičiek. A domácich zvierat. A – vieš čo, ukážem ti to.“

Tom cúvol. „Moment, dúfam, že to naozaj neodpáliš?“

„A čo iné by som s tým akože robil?“

„Myslel som si, že si zo mňa iba strielaš.“

Vysoko z políc s prísadami ku mne priletela vypasená čier-
no-bielo bodkovaná holubica. Zahrkútala.

„Správne, Bridget,“ povedal Tom. „Nalej mu do hlavy trochu
rozumu.“

Bridget dobla do rozbušky, s frknutím odskočila a s pleskotom
krídel odletela nahor.

„Vidíš?“ Tom sa ukryl za ponk. „Aj ten vták si myslí, že si blá-
zon.“

„Budeš ľutovať, keď sa budem brodiť po členky v zlate,“ pove-
dal som.

Spoza ponku ku mne doľahol Tomov hlas. „Ja to risknem.“

Podpálil som rozbušku. Chvíľu som sledoval, ako praská a iskrí,
a potom som sa pripojil k Tomovi za ponkom. Samozrejme nie
preto, že by som sa bál. Len sa mi to videlo... prezieravé.

Rozbuška dohorela k spodnej časti vynálezu. Najprv sa nič ne-
dialo.

Potom sa vznietil strelný prach. Ozvalo sa zasyčanie a spod vy-
dymovača vyleteli iskry. Valec sa vzniesol do vzduchu.

Potiahol som Toma za rukáv. „Funguje to! Funguje!“

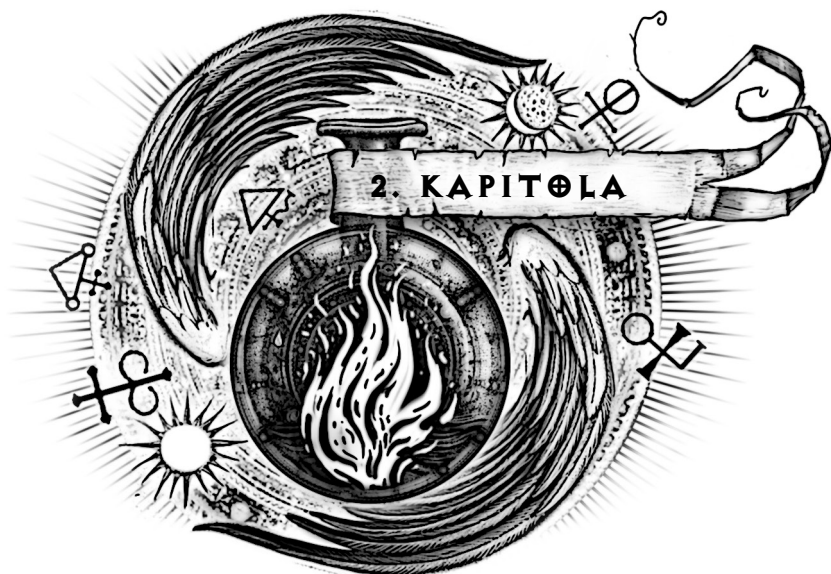
Chytila sa aj druhá rozbuška. K zemi vyšľahol tenký dymiaci
plameň. Vynález sa naklonil na bok a vzápätí preletel ako raketa
dverami do obchodu.

„Malo sa to stať?“ spýtal sa Tom.

„Nooo...“ pretiahol som, ale správna odpoveď znela: *nie*.

Spoza dvier sa zablýskalo. Ozval sa rachot. Výbuch som očaká-
val. Hlas, ktorý nasledoval, však *nie*.

„ÁÁÁÁÁ!“ skríkol niekto.

V behli sme do obchodu, kde sa ma zmocňovali proti-
chodné emócie.

Na jednej strane môj vynález fungoval! Vydymovač do-
mov skutočne naplnil obchod hustým, sladko voňajúcim dymom.
Na druhej strane sa na stene medzi prednými dverami a oknom
objavila veľká čierna škvrna. A Harry, vypchatý ježko, horel na
okennom parapete.

Tom sa rozkašľal, s mávaním ruky priskočil k predným dverám
a otvoril ich. Chytil ježka za chvost – jedinú časť tela, ktorá ešte neho-
rela – a vyhodil ho na ulicu. Harry opísal plamenný oblúk a dvakrát
sa odrazil od dlažobných kameňov, kým sa konečne zastavil a lenivo
dohoreieval v uličke. Tom sa obrátil a prebodol ma pohľadom.

Začervenal som sa. „Počkaj chvíľku...“ začal som. Lenže po-
tom som si všimol, že obchod je prázdny. „Nepočuli sme niekoho
vykriknúť?“

Tom vyvalil oči. „Vyhodil si do povetria zákazníka.“

„Tesne ste ma minuli,“ ozval sa rozochvený hlas.

Spoza stola vedľa kozubu sa vynorilo mužské temeno. Uvidel som známy chumáč jemných bielych vlasov a mierne zakalené oči. Srdce mi poskočilo.

„Majster Isaac!“ vyhrkol som.

„Som rád, že nezaháľate.“ Isaac vyliezol spod stola a so stareckou pomalosťou sa zdvihol na nohy.

Pribehol som k nemu, no zarazil som sa tesne predtým, ako som sa ho dotkol. „Ste v poriadku?“

„Som na tom lepšie ako ten ježko.“ Isaac si oprášil krátke nohavice. „Môžem sa spýtať na účel vášho konania? Rozčúlilo vás to zviera niečím?“

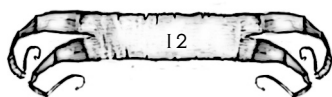
„To bol môj vynález. Mal by zastaviť mor.“

Isaac prikývol. „Viem si predstaviť, že spáliť niekoho na popol skutočne zabráni ochoreniu.“

Očervenel som ako rak. „Ospravedlňujem sa.“

„Nič sa nestalo.“ Všimol si spáleniny na ramene svojho kabátca. „Nuž, niečo sa predsa len stalo. No nerob si s tým starosti.“

Hoci som sa cítil trápne, bol som veľmi rád, že ho zase vidím. Kníhkupec Isaac Chandler bol jeden z mála priateľov majstra Benedikta – aj môj, ako sa ukázalo, pretože mne a Tomovi pomohol zastaviť Archanjelov kult, ktorý na jar povraždil tucet ľudí vrátane môjho majstra. Isaac vlastnil obchod vsunutý medzi skladmi severne od Temže, no ešte dôležitejšie bolo, že v krypte hlboko pod obchodom ukrýval tajnú alchymistickú knižnicu plnú prastarých diel, v ktorých ste našli stáročné vedomosti. Navštívil som ju dvakrát: raz som tam prišiel po kľúč, ktorý mi pomohol odhaliť tajomstvo majstra Benedikta, a potom o štyri týždne neskôr, aby som ukryl to isté tajomstvo, ktoré ma môj majster vyslal nájsť: recept na hrozivú výbušnú zbraň zvanú Archanjelov oheň.

Želal som si, aby som tam chodieval častejšie. Isaacov teplý útulný obchod sa rýchlo stal jedným z mojich najobľúbenejších miest. No teraz som bol rád, že Isaac je tu. Dva mesiace bol mimo mesta.

„Vrátili ste sa do Londýna navždy?“ spýtal som sa.

„Áno aj nie.“ Isaac vytiahol spod stola veľký kožený vak. „Môžem si sadnúť? Cesta domov bola únavná.“

„Jasné.“ Zobral som mu vak a chystal som sa Isaaca usadiť do pohodlného kresla pri kozube, ale on kývol smerom k dielni. „Súkromie bude, myslím, lepšie.“

Prekvapene som ho odprevadil dozadu. Tom zostal v obchode. Zdvihol kefu, obdaril ma útrpným pohľadom a pustil sa do čistenia spáleniny zo steny. Isaac dokrivil k stoličke pri dlhom stole a naznačil mi, aby som sa k nemu pripojil.

Poslúchol som a položil vak medzi nás. Keď sme teraz vyšli zo zadymeného obchodu, videl som Isaaca omnoho jasnejšie. Nevyzeral dobre.

Zovrelo mi žalúdok. „Ste v poriadku?“

„Nemám mor, ak sa pýtaš na to,“ odvetil. „No zdá sa, že som veľmi zostarol.“

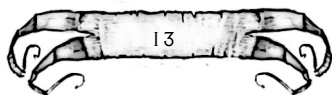
Skleslo sedel na stoličke, mal vpadnuté oči a tvár špinavú z prašnej cesty. Priniesol som mu hrnček stuchnutého piva z jediného zvyšného súdka v špajze, spolu s posledným raňajkovým bochníčkom, ktorý Tom dnes ráno upiekol. Isaac vyprázdnil hrnček na štyri dúšky.

„Ďakujem. Ubehlo veľa rokov, čo som naposledy sedel na koni.“ Pomrvil sa. „Môj chrbát by si prial, keby tých rokov bolo ešte viac.“

„Práve ste prišli?“ spýtal som sa.

Isaac prikývol. „Pred hodinou. S tvojím starým priateľom.“

Zamračil som sa. Ja mám nejakého starého priateľa?

„S lordom Ashcombom,“ dodal Isaac.

Lord Richard Ashcombe bol kráľov správca, osobný ochranca Jeho Veličenstva Karola II. Spolu s Isaacom sa zaslúžili o zastavenie Kultu.

„Myslel som si, že je s kráľom vo Wiltshire,“ povedal som.

„Prišiel do Londýna iba na deň. No potreboval som sa s ním stretnúť, niečo mi vyzdvihol.“

Isaac otvoril vrece a vytiahol dva balíčky. Prvý bol zabalený v plátne. Isaac poklopkaľ na druhý, chránený puzdrom z mastnej kože a pevne previazaný špagátom. Uzly boli zapečatené voskom.

„Čo to je?“ spýtal som sa.

„Kniha,“ odvetil. „Veľmi výnimočná. Kniha, ktorú som sa pokúšal získať tridsať rokov.“

Zízal som na balíček, ako keby som dokázal preniknúť pohľadom cez kožu, keby som sa veľmi snažil. „O čom je?“

Isaac prebehol prstami po špagáte. „To teraz nie je podstatné. Jedného dňa ti ju možno ukážem, ale dnes nie.“

Majster Benedikt hovorieval to isté. Privádzalo ma to do šialenstva. No nepredpokladal som, že by som Isaaca prehovoril, a tak som potlačil sklamanie. „Čo je v tom druhom balíčku?“

„Nič také cenné, ale napriek tomu pre mňa veľmi vzácne.“ Rozhrnul plátno. Pod ním bol čerstvo upečený medový koláč s polevou. „Môj obľúbený,“ povedal. „Ponúkni sa.“

Odkrojil som si kúsok. Zbiehali sa mi sliny, no nespúšťal som oči z tajomného balíčka na pulte.

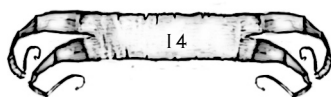
„Odkiaľ je?“

„Z pekárstva na Fleet Street.“

„Myslel som tú knihu.“

„Naozaj?“

„Majster Isaac...“ povedal som podráždene.

„Z Egypta. Pochádza z Egypta. A viac ti nepoviem,“ dodal do-
rosrdečne. Vopchal si knihu späť do vaku. „Rád vidím, že mor ne-
uhasil tvoju zvedavosť. Ani tvoju chuť do jedla.“

Už som dojedol prvý kúsok koláča. Asi si všimol, ako pokuku-
jem po zvyšku. „Pardon.“

Odkrojil mi ďalší kúsok. „Rád sa oň podelím. Bál som sa o teba.
Správy z Londýna boli mimoriadne nepriaznivé.“

Nech počul čokoľvek, určite to nemohlo vyjadriť temnotu, kto-
rá zahalovala mesto. Keď Archanjelov kult zavraždil môjho maj-
stra, myslel som si, že je to tá najhoršia vec, aká sa môže prihodiť
nášmu mestu. Mýlil som sa.

Mor, ktorý sa Londýnu vyhýbal takmer tridsať rokov, udrel pl-
nou silou. To, čo sa začalo ako zopár roztrúsených prípadov za
mestskými hradbami, sa rýchlo rozšírilo, a nakoniec v letných ho-
rúčavách vypukla epidémia. Počty mŕtvych zverejňované každý
štvrtok udávali pochmúrne oficiálne číslo – len za posledný týž-
deň 6 102 obetí –, ale každý vedel, že toto číslo je podhodnotené.
V skutočnosti bolo mŕtvych najmenej dvakrát toľko. Dohromady
už zomrelo tridsaťtisíc ľudí a každý deň pribúdali nové obete.

Na našej ulici zomrelo ako prvé dieťa: Jonathan Hartwell, kle-
notníkov syn, ešte len desaťročný. Spočiatku rodičia dúfali, že sa
chlapec nakazil nejakou inou chorobou, lebo mor sa začínal ako
veľa iných chorôb: prechladnutie, kŕče, potenie. Potom sa však ob-
javilo neovládateľné vracanie. Jeho telo sa zmietať v záchvatoch.
Upadol do delíria: myseľ mu preskakovala od anjelov k démon-
om, striedavo videl vytrženie a muky, jedným dychom sa mod-
lil, druhým preklínal. Napriek tomu Hartwellovci popierali, že ide
o mor, až kým chlapcovu kožu konečne neoznačil dôkaz.

Jednoznačným príznakom moru boli hrozné čierne opuchy
na krku, pod pazuchami a v rozkroku – alebo vo vzácnejších

prípadoch vyrážky a červené škvrny. Malý Jonathan mal ako väčšina chorých opuchy. Kričal tak strašne, že som ho počul o štyri domy ďalej aj cez zamknuté dvere, zadebnené okná a dlane som mal pritisnuté k ušiam.

Nemohol som robiť vôbec nič. Doniesol som jeho otcovi trochu maku, aby sa pokúsil uľaviť chlapcovým mukám, no bola to úbohá pomoc proti tej strašnej chorobe. Ešte vtedy však jeho matka dúfala, lebo niektorí ľudia mor skutočne prežili. Napokon ho však zahabil konečný pokoj, nasledovaný matkiným kvílením, a ja som mohol iba počúvať, celkom bezmocný a zbytočný. Ako teraz.

„Situácia sa čoraz viac zhoršuje,“ povedal som Isaacovi. „Naozaj sa bojím.“

„V chorobe sme si rovní,“ odvetil. „Sleduješ toho proroka?“

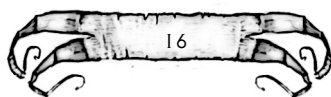
„Koho?“

„Podľa správ, ktoré sa ku mne doniesli,“ vysvetlil Isaac, „je v meste akýsi prorok, ktorý dokáže predpovedať trasu moru. Nevidel si ho?“

Nikdy som o ňom nepočul. „Tom a ja sme viac-menej v kuse v obchode. Tolko správ zvonku sa k nám nedonesie. Hádám len s výnimkou počtu mŕtvych.“

Čo bolo viac, než si ktokoľvek z nás želel vedieť. Ako všetci ostatní sme sa s Tomom usilovali chrániť tým, že sme zostávali doma, lebo nikto skutočne netušil, ako sa choroba šíri. Všetci verili, že ju zaháňa dym – odtiaľ môj neveľmi úspešný vynález –, ale nemohli sme si byť istí, či je niekto nakazený, až kým sa neobjavili príznaky.

Aj tak sme nemali veľa dôvodov vychádzať von. Mor zastavil v Londýne všetok život. Väčšina obchodov bola zatvorená a s nimi zmizla aj práca. Každý, kto si mohol dovoliť odísť, už odišiel; celé leto boli londýnske ulice zapchaté kočiarmi boháčov,

ktorí v panike utekali do bezpečia na vidiek. Jediní pravidelní používatelia ciest boli teraz pohoniči vozov pre mŕtvych, ktoré každú noc odvážali zohavené telá zosnulých s vyzváňaním zvonu a tým hrozným volaním: *Vyneste mŕtvych!*

Isaac pokrútil hlavou. „Počas môjho života v Londýne prebehli tri morové epidémie: v roku 1603, 1625 a 1636. A poviem ti, Christopher, že táto je horšia ako všetky tri predchádzajúce dokopy. Ak je tu naozaj niekde prorok, je to strašné znamenie, že sa podsvetie opäť zaujíma o naše mesto. A tebe nemusím vysvetľovať, aké je to nebezpečné.“

Zachvel som sa a spomenul si na Archanjelov oheň. „Keď udrul mor, myslel som si, že sa už možno vôbec nevrátite.“

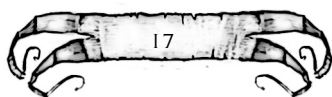
„Nechcel som, ale zvesti o tom prorokovi – a o rabovaní – ma prinútili zmeniť úmysly. Preto som sa na spiatočnej ceste zastavil tu. Chcel som ti oznámiť, že zatváram svoj obchod.“

Tie slová boli pre mňa ako úder pästou do žalúdka. Navštívil som ho síce len dvakrát, ale jeho spojitosť s mojím majstrom teraz vo mne vyvolávala dojem, že strácam druhý domov. „Ale... prečo? A čo sa stane s knižnicou v krypte?“

„Nič. Práve pre ňu obchod zatváram.“ Isaac si vzdychol. „Milujem svoj obchodík skoro tak, ako tvoj majster miloval tento. Lenže knižnica... je pre mňa to najdôležitejšie. Vždy som sa jej snažil slúžiť, rozširovať ju a chrániť ju. Napriek tomu som si počínal po chabo.“ Ukázal na knihu vo vaku.

„Nakupoval som diela pre budúcnosť. V skutočnosti som sa na ňu mal pripraviť. Nemám učňov,“ dodal. „Ak zomriem, nikto nenastúpi na moje miesto. No knižnica musí prežiť. Preto musím prežiť spolu s ňou. Prinajmenšom ešte nejaký čas.“

Zadíval sa do hrnčeka. „Najradšej by som sa nebol vôbec vracal, ale ak niekto môj obchod vyrabuje a zloději objavia tajnú

chodbu do knižnice... Nesmiem to dopustiť. Pokiaľ musím byť v Londýne, poznám jediný spoľahlivý spôsob, ako sa vyhnúť chore. Nesmiem sa stykať vôbec s nikým, dokým nebude po všetkom. A presne to urobím. Zatvorím obchod a ukryjem sa v krypte. Je jasné, že mor potrvá prinajmenšom ďalších niekoľko mesiacov. Práve som si objednal dodávku jedla, aby som ich prečkal.“

Pokúšal som sa predstaviť si niekoľkomesačný pobyt v podzemí. Nikdy sa nenadýchnuť čerstvého vzduchu, nikdy nevidieť slnko. Znelo to hrozne. „Nebudete osamelý?“

„Knihy mi budú robiť spoločnosť. Jedine, že by si o to stál aj ty.“
Zažmurkal som. „Ja?“

Prikývol. „Práve preto som sa tu zastavil. Po odchode tvojho majstra som ti chcel ponúknuť možnosť, aby si sa ku mne pripojil v knižnici. Je tam dosť priestoru pre nás obidvoch a aj v prítomnosti toľkých kníh by bolo významne príjemnejšie, keby som sa mal s kým porozprávať. Navyše by som sa zbavil jednej starosti. Nemusel by som sa obávať, že sa sa tiež nakazíš.“

Nebol som si istý, čo na to povedať. Nechcel som žiť v podzemí. No na druhej strane som nechcel žiť uprostred morovej nákazy. Navyše by som mohol spoznať Isaaca lepšie a počúvať rozprávanie o majstrovi Benediktovi. A tá knižnica! Toľko kníh. A všetok čas by som mohol tráviť ich čítaním.

„A čo Tom?“ spýtal som sa. „Mohol by ísť aj on?“

Isaac našpúlil pery. „Žije Tomova rodina?“

„Áno.“

„A nezisťovali by, kam zmizol?“

Pochopil som, prečo ma Isaac požiadal o rozhovor medzi štyrmi očami. „Áno,“ odvetil som skleslo.

„Tom sám by bol vítaný,“ pokračoval Isaac, „veď som mu zveril naše tajomstvo a svojou vernosťou dokázal, že toho bol hoden.“

